

قِصَّةٔ طوفانِ حضرتِ نُوحٍ

حضرتِ آدمِ دی آلِ اولاد

اِتھاں ذِکر ہے حضرتِ آدمِ دی آلِ اولاد دا۔ جڈاں رَبُّ العِزَّتِ اِنسانِ کُوں بٹایا، اُوں اُنہیں کُوں مرد اتے عورت بٹایا۔ اُنہیں کُوں اپنا خلیفہ بٹائیس، برکتِ ڈُٹس اتے اُنہیں داناں ”اِنسان“ رکھیس۔

حضرتِ آدمِ ہک سَو تریہہ سال دے ہن جڈاں اُنہیں دی صُورت تے اُنھائیں وانگلوں ہک پتر پیدا تھیا جیندا ناناں شِیٹ رکھوونے۔ حضرتِ شِیٹ دی پیدائش دے بعد حضرتِ آدمِ اٹھ سَو سال زنده رہ گے۔ اِس عرصے وچ اُنہیں کئوں بے پال وی پیدا تھے۔ حضرتِ آدمِ نوں سَو تریہہ سال دی عُمر وچ اِنتقال فرمایا۔

حضرتِ شِیٹ ہک سَو پنج سال دے ہن جڈاں اُنہیں کئوں حضرتِ انوش پیدا تھے۔ حضرتِ انوش دی پیدائش دے بعد حضرتِ شِیٹ اٹھ سَو ست سال زنده رہ گے۔ اِس عرصے وچ اُنہیں کئوں بے پال وی پیدا تھے۔ حضرتِ شِیٹ نوں سَو بارہاں سال دی عُمر وچ اِنتقال فرمایا۔

حضرتِ انوش نوے سال دے ہن جڈاں اُنہیں کئوں حضرتِ قینان پیدا تھے۔ حضرتِ قینان دی پیدائش دے بعد حضرتِ انوش اٹھ سَو پندھراں سال زنده رہ گے۔ اِس عرصے وچ اُنہیں کئوں بے پال وی پیدا تھے۔ حضرتِ انوش نوں سَو پنج سال دی عُمر وچ اِنتقال فرمایا۔

حضرتِ قینان ستر سال دے ہن جڈاں اُنہیں کئوں حضرتِ مہلائیل پیدا تھے۔ حضرتِ مہلائیل دی پیدائش دے بعد حضرتِ قینان اٹھ سَو چالیہہ سال زنده رہ گے۔ اِس عرصے وچ اُنہیں کئوں بے پال وی پیدا تھے۔ حضرتِ قینان نوں سَو ڈاھ سال دی عُمر وچ اِنتقال فرمایا۔

حضرتِ مہلائیل پچاٹھ سال دے ہن جڈاں اُنہیں کئوں حضرتِ یارد پیدا تھے۔ حضرتِ یارد دی پیدائش دے بعد حضرتِ مہلائیل اٹھ سَو تریہہ سال زنده رہ گے۔ اِس عرصے وچ اُنہیں کئوں بے پال وی پیدا تھے۔ حضرتِ مہلائیل اٹھ سَو پچانوے سال دی عُمر وچ اِنتقال فرمایا۔

حضرتِ یارد ہک سَو ہاٹھ سال دے ہن جڈاں اُنہیں کئوں حضرتِ حنوک یعنی ”حضرتِ ادریس“ پیدا تھے۔

حضرت ادریس دی پیدائش دے بعد حضرت یارد اٹھ سو سال زندہ رہ گے۔ ایں عرصے وچ انہیں کئوں بے ہال وی پیدا تھے۔ حضرت یارد نوں سو ہاٹھ سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔

حضرت ادریس پتجاٹھ سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں حضرت مٹو شلخ پیدا تھے۔ حضرت مٹو شلخ دی پیدائش دے بعد ترائے سو سال انہیں قُربِ الہی وچ گزارے۔ ایں عرصے وچ انہیں کئوں بے ہال وی پیدا تھے۔ حضرت ادریس ساری حیاتی قُربِ الہی وچ گزریںدے رہ گے۔ ترائے سو پتجاٹھ سال دی عمر وچ او اچانک غیب تھی گے اتے ولا کڈا ہیں وی کہیں کون نظر نہ آئے۔ دراصل اللہ سینیں انہیں کون آسمان تے چاگھدا۔

حضرت مٹو شلخ ہک سو ستاسی سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں حضرت لمک پیدا تھے۔ حضرت لمک دی پیدائش دے بعد حضرت مٹو شلخ ست سو بیاسی سال زندہ رہ گے۔ ایں عرصے وچ انہیں کئوں بے ہال وی پیدا تھے۔ حضرت مٹو شلخ نوں سو اہتر سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔

حضرت لمک ہک سو بیاسی سال دے ہن جڈاں انہیں کئوں ہک پتر پیدا تھیا۔ اوں پتر داناں نُوح یعنی ”سکھ ڈیوٹن والا“ رکھیونے۔ انہیں سوچیا جو ”ساڈے وڈتیں دی نافرمانی دی وجہ کئوں اللہ سینیں زمین دی ایہ حالت کر ڈتی ہے جو ہن محنت مُشقت دے بغیر گزارہ نئیں تھیندا۔ ایہ پتر وڈا تھی کے ساکوں ایں ڈگھ کئوں سکھ ڈیسی۔“ حضرت نُوح دی پیدائش دے بعد حضرت لمک پتچ سو پتجانوے سال زندہ رہ گے۔ ایں عرصے وچ انہیں کئوں بے ہال وی پیدا تھے۔ حضرت لمک ست سو ستر سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔ حضرت نُوح پتچ سو سال دے تھی گے۔ ایندے بعد انہیں کئوں حضرت سام، حام اتے حضرت یافث پیدا تھے۔

انسان دیاں بد اعمالیاں

رُونے زمین تے انسانیں دی آبادی بہوں زیادہ ودھ گئی ہئی۔ اوں ویلے شاہی خاندان اتے وڈے لوکیں دے پتر عام آدمی دی کہیں سوہٹی چھوہر کون جو ڈہدے ہن تاں اوکوں پکڑ کے اپنی ذال بٹا گھندے ہن۔ ہنناں دی آل اولاد زمین تے راحسین وانگلوں ہونڈی ہئی جیرھی بعد وچ وی کافی عرصے تئیں رہ گئی۔ ایسے پرائے زمانے وچ نامی گرامی جابر لوک ہن۔

اللہ سینیں ڈٹھا جو زمین تے بُرائی بہوں زیادہ ودھ گئی ہے، ایہ تئیں جو ہر آدمی دا دل دماغ ہر ویلے بُرائی والے پاسے رہ

ویندے۔ یہ حالت ڈیکھ کے رَبُّ العِزَّتِ کوں ڈاڈھا ڈکھ تھیا، اِنسان کوں پیدا کرن تے ارمانی تھیا، تاں اُوں فیصلہ کیتا: ”اِنسانیں کوں میں ہر قسم دے جانوریں، کیرے مکوڑیں اتے پکھی پرندیں سمیت زمین دے اُوٹھا ڈیساں۔ میں اِنسان کوں ہمیشہ تئیں زندہ نہ رہن ڈیساں کیوں جو او فانی ہے۔ ول وی میں بنی نوعِ اِنسان کوں ہک سو وِہہ سال دی مہلت ڈینداں جو او اپنے آپ کوں ٹھیک کر گھن۔“

حضرت نُوح

رَبُّ العِزَّتِ دی نگاہ وِچ صرف حضرت نُوح مقبول تھے۔

انہیں دا حال ایہ ہے۔ انہیں دے ترانے پتر ہن: حضرت سام، حام اتے حضرت یافث۔ حضرت نُوح اپنے زمانے دے لوکیں وِچوں واحد آدمی ہن جیرھے قُربِ اِلهی وِچ زندگی گزریںدے رہ گئے۔ ایں واسطے اللہ سینیں انہیں کئوں راضی۔

باقی سارے لوک اللہ سینیں دی نگاہ وِچ بے راہ روی دا شکار ہن۔ اللہ سینیں دُنیا تے نگاہ کیتی اتے ڈٹھس جو ایہ خراب تھی گئی ہے کیوں جو ہر بشر اپنا چال چلن وِگاڑ گھدا۔

ول اللہ سینیں حضرت نُوح کوں فرمایا: ”میں اِنسانیں کوں ختم کرن والا ہاں۔ میں انہیں کوں زمین سمیت غرق کر ڈیساں کیوں جو ایہ سارے بُرائی دے رستے تے رُپے ہن۔ تُوں ایویں کر جو اپنے واسطے دیال دے پھٹیں نال ہک پیڑا بنا۔ اُوں پیڑے وِچ کوٹھڑیاں تیار کر اتے اُوں پیڑے دے جوڑیں وِچ اندر باہر لگ لا ڈے۔ پیڑا ایں بنا جو اوندی لمبائی چار سو پچھہاہ فٹ، چوڑائی پختہ فٹ اتے اُچائی پنتالیہہ فٹ ہووے۔ پیڑے دی چھت کئوں تلے ڈٹھ فٹ چھوڑ کے اوندے چارے پاسوں روشن دان بناویں۔ پیڑا ترانے منزلہ ہووے اتے اوندے پاسے وِچ ہک دروازہ بناویں۔ میں زمین تے طوفان بھیجن والا ہاں تاں جو سارے ساہ دار غرق تھی وِچن، بلکہ جیرھا کجھ وی زمین تے ہے سب کجھ ختم تھی ویسی۔ پر تیڈے نال میں عہد کریساں۔ تُوں اپنی ذال، اپنے پتریں اتے نوہریں دے نال پیڑے وِچ چڑھ ہسیں۔ ہر قسم دے جانور، پکھی پرندے اتے کیرے مکوڑے جوڑے جوڑے دے حساب نال یعنی نرادی اپنے نال پیڑے وِچ چڑھا گھنیں تاں جو او زندہ رہ وِچن۔ اپنے واسطے اتے انہیں ساہ داریں واسطے ہر قسم دی خوراک وی پیڑے وِچ رکھ گھنیں۔“ بس حضرت نُوح سب کجھ اُوویں کیتا جیویں اللہ سینیں انہیں کوں فرمایا ہا۔

طوفان

جیرھے ویلے بیڑا تیار تھی گیا، تاں رَبُّ العِزَّت فرمایا: ”نُوحُ! اپنے سارے کنبے سمیت بیڑے وچ چڑھ ونج کیوں جو ایں زمانے دے لوکیں وچوں صرف تیں کئوں میں راضی ہاں۔ سارے حلال جانوریں وچوں ست ست جوڑے اتے حرام جانوریں وچوں ہک ہک جوڑا یعنی نر اتے مادی اپنے نال بیڑے وچ چڑھا گھن۔ ہر قسم دے پکھی پرندیں وچوں وی ست ست جوڑے یعنی نر اتے مادی اپنے نال بیڑے وچ چڑھا گھن تاں جو انہیں دی نسل بچ ونجے۔ ست ڈیہاڑتیں دے بعد میں چالیہہ ڈیہہ مسلسل زور دا پیئہ و سیند ارہ ویساں۔ ایں طرح سارے ساہ داریں کوں زمین دے اُتو مٹا ڈیساں۔“

بس حضرت نُوحُ سب کجھ اُویں کیتا جیویں رَبُّ العِزَّت انہیں کوں فرمایا۔ اُوں ویلے حضرت نُوحُ دی عُمر چھی سو سال ہئی جڈاں زمین تے طوفان آوٹ شروع تھیا۔ حضرت نُوحُ، انہیں دی ذال، انہیں دے پتر اتے انہیں دیاں نوہریں، سارے دے سارے طوفان کئوں بچن واسطے بیڑے وچ چڑھ گے۔ ہر قسم دے حلال اتے حرام جانور، پکھی پرندے، کیڑے مکوڑے جوڑا جوڑا بن کے حضرت نُوحُ دے نال بیڑے وچ چڑھ آئے جیویں اللہ سنیں فرمایا۔ بس ست ڈیہاڑتیں بعد زمین تے طوفان آگیا۔

حضرت نُوحُ دی عُمر دے چھی سو سال ڈو مہینے اتے ستارہویں ڈیہاڑے تھت الشری دے سارے چشمے پھٹ پئے اتے اسمان کئوں چالیہہ ڈیہہ زمین تے ڈاڈھے زور شور دا پیئہ مسلسل وسد ارہ گیا۔

ہوں تاریخ کوں حضرت نُوحُ دے نال انہیں دی ذال، انہیں دیاں نوہریں اتے انہیں دے تریے پتر یعنی حضرت سام، حام اتے حضرت یافث بیڑے وچ چڑھئے۔ ہر قسم دے جانور، پکھی پرندے اتے کیڑے مکوڑے وی بیڑے وچ چڑھئے۔ ہر قسم دے ساہ دار جوڑا جوڑا بن کے یعنی نر اتے مادی حضرت نُوحُ دے نال بیڑے وچ چڑھئے، جیویں اللہ سنیں فرمایا۔ ایندے بعد رَبُّ العِزَّت دی طرفوں بیڑے دا دروازہ باہر و بند تھی گیا۔

پیئہ مسلسل چالیہہ ڈیہہ وسد ارہ گیا جیندی وجہ کئوں پانی ودھد اگیا اتے بیڑا ترن لگ پیا۔ پانی جوں جوں ودھد اگیا بیڑا اُتوں تے تھیند اگیا۔ پانی اتنا زیادہ ودھ گیا جو اچے کئوں اچے پہاڑ وی بڈ گے۔ ایہ تئیں جو پانی پہاڑیں دین چوٹیں کئوں وی باوہرہ فٹ اُتے چڑھ گیا۔ سارے جانور، پکھی پرندے، کیڑے مکوڑے، انسانیں سمیت مر گے۔ یعنی زمین

تے رہن والے کل ساہ دار مرگے۔ جیرھا وی ساہ دار زمین تے، انسان یا حیوان، پچھی پرندے یا کیڑے مکوڑے، سارے دے سارے مرٹے۔ صرف حضرت نُوح اے جیرھے اُنھانیں دے نال بیڑے وچ ہن اُوہے بچ گے۔ پانی ہک سو پنجھاہ ڈینہہ تئیں ایویں زمین تے چڑھیا رہ گیا۔

طوفان دے بعد

حضرت نُوح اے اُنہیں جانداریں کون جیرھے بیڑے وچ ہن، اللہ سنیں بھلا کینا چھوڑیا ہا۔ ایں واسطے اللہ سنیں گرم ہوا گھولی تاں پانی سکُن لگ پیا۔ تَحْتُ الثَّرَى دے سارے چشمے بند تھی گے ہن اے اسمان کئوں یینہہ رُک گیا ہا۔ پانی زمین دے اُتوں آہستہ آہستہ گھٹن لگ پیا۔ ایں طرح پنج مہینے دے بعد پانی ہنوں سارا گھٹ تھی گیا۔ ول ستویں مہینے دی ستارھویں تاریخ کون بیڑا ہک پہاڑ تے ٹک گیا۔ او پہاڑ اَراراط دے پہاڑی سلسلے وچ ہے۔ پانی اُوویں آہستہ آہستہ گھٹ تھیندا رہ گیا اے ڈہویں مہینے دی پہلی تاریخ کون پہاڑیں دیاں چوٹیاں نظر آون لگ پیاں۔

ول چالیہہ ڈینہہ گزرن دے بعد حضرت نُوح بیڑے دی ہک کھڑکی کھولی۔ اوندے وچوں ہک پہاڑی کاں باہر اُڈار چھوڑیونے۔ کاں زمین دے اُتوں پانی لہن تئیں اڈے اڈے اُڈدا وڈا رہ گیا اے واپس نہ آیا۔ ہن دوران حضرت نُوح ہک کبوتر کون وی باہر اُڈار چھوڑیا تاں جو زمین دے اُتوں پانی لہن دا پتا لگ سکے۔ پر کبوتر کون تلے لہن دی جاہ نہ لبھی کیوں جو اچاں تئیں زمین تے پانی ای پانی ہا۔ لہذا کبوتر ولا اُنہیں دے کولھ ول آیا۔ حضرت نُوح کھڑکی وچوں ہتھ وڈھا کے اوکوں چاگھدا اے بیڑے وچ پلھا ڈتوئے۔ ست ڈینہاڑے گزرن دے بعد ولا کبوتر کون بیڑے وچوں اُڈار چھوڑیونے۔ کبوتر شام دے ویلے اُنہیں دے کولھ ول آیا اے اوندی پُنجج وچ زیتون دا ہک تازہ پتر ہا۔ ایہ ڈیکھ کے حضرت نُوح کون پتا لگا جو زمین دے اُتوں پانی لہہ گے۔ ست ڈینہاڑے بے گزرن دے بعد کبوتر کون ولا اُڈار چھوڑیونے۔ پر ایں دفعہ او واپس نہ ویا۔

حضرت نُوح دی عمر دے چھی سو ہک سال دے پہلے مہینے دی پہلی تاریخ کون زمین اُتوں اُتوں سکُن لگ پئی ہئی۔ ڈوجھے مہینے دی ستوہویں تاریخ کون زمین بالکل سک گئی۔

ایندے بعد اللہ سنیں حضرت نُوح کون فرمایا: ”ہن توں اپنی ذال، اپنے پتریں اے نوہریں دے نال بیڑے وچوں باہر نکل آ۔ سارے ساہ دار یعنی ہر قسم دے جانور، پچھی پرندے اے کیڑے مکوڑے وی اپنے نال باہر کڈھ چل اے

تُنساں زین تے ونج کے وَدھو پھلو۔“ ول حضرت نُوح اپنی ذال، اپنے پتریں اتے نوہریں دے نال بیڑے وچوں باہر نکل آئے۔ سارے جانور، پگھی پرندے اتے کیڑے مکوڑے وی بیڑے وچوں نکل کے باہر آگے۔

حضرت نُوح دا قربانیاں کرن

بارگاہِ الہی وچ قربانیاں پیش کرن واسطے حضرت نُوح ہک تھلا بٹایا۔ ایندے بعد اٹھاں ہر قسم دے حلال جانوریں اتے پرندیں وچوں کجھ دیاں اعلیٰ قربانیاں کیتونے۔ انہیں قربانیاں نال اللہ سنیں ڈاڈھا خوش تھیا اتے فیصلہ کیش جو ”انسان دی وجہ کنوں زین تے میں ولا کڈاپیں ایجا عذاب نازل نہ کریساں۔ میں جاڈاں جو انسان دا دل دماغ چھوٹیں لاکنوں بدی والے پاسے رہ ویندے۔ بس ایں واسطے میں ولا کڈاپیں وی سارے ساہ داریں گوں نہ مریساں، جیویں ہن کیتم۔ جے تیں دنیا ہے او تیں رہاؤن کپن، سردی گرمی، سیالا ہنالا، ڈینہہ اتے رات تھیندے رہ ویسن۔“

حضرت نُوح دے نال اللہ سنیں دا عہد

حضرت نُوح اتے انہیں دے پتریں گوں اللہ سنیں برکت ڈیندیں ہوئیں فرمایا: ”خوب وَدھو پھلوتاں جو ساری زین تھہاڈی آل اولاد نال بھریج ونجے۔ سارے جانور، پگھی پرندے، کیڑے مکوڑے اتے مچھیاں تھہاڈے اختیار وچ ڈے ڈیتم۔ انہیں ساریں تے تھہاڈی دہشت رہ ویسی۔ ٹن پھرٹ والے سارے حلال جانداریں دا گوشت وی سبزین وانگوں تھہاڈے کھاؤن واسطے ہے۔ پر ایہ یاد رکھا ہے جو گوشت دے وچ خون شامل نہ ہووے کیوں جو خون وچ جان ہوندی ہے۔ انسان گوں میں اپنی صفات تے بٹایا ہے۔ لہذا انسان دا خون کرن والے گوں ضرور سزا پٹی ونجے، بھاریں او انسان ہووے یا حیوان۔ جیرھا وی انسان گوں مار گھتے او گوں انسان دے ہتھوں ای مروا ڈتا ونجے۔ جے کوئی جانور انسان گوں مار گھتے، تاں اوں جانور گوں وی سزا وچ مار گھتیا ونجے۔ میں ایہ چاہنداں جو توناں خوب وَدھو پھلوتاں جو ساری زین تھہاڈی آل اولاد نال بھریج ونجے۔“

ول اللہ سنیں فرمایا: ”نوح! میں تھہا گوں بیڑے وچ بلھا کے طوفان کنوں بچا گھدا۔ ہن اگوں واسطے میں ایہ عہد کرینداں تیڈے نال، تیڈی آل اولاد نال ’جانوریں، پگھی پرندیں، کیڑے مکوڑیں یعنی سارے ساہداریں نال جو ولا کڈاپیں وی زین گوں غرق نہ کریساں۔“

میڈے میں ہمیشہ تئیں قائم رہ و نچن والے عہدی نشانی ایہ ہے جو بدلیں وچ میں پینگھ کوں کھڑیندا پیاں۔ دُنیا دے نال میڈے عہدی نشانی لیہا ہوسی۔ بارش تھیون دے بعد جڈاں وی ایہ پینگھ نظر اوسی اوں ویلے ٹھاڈے نال اتے سارے ساہ داریں نال کیتا ہویا میڈا عہد سامٹے ہوسی۔ ول کڈاہیں وی طوفان وچ سارے ساہ دار غرق نہ تھیسن۔ لیہا پینگھ نشانی ہے میڈے اوں عہدی جیرھائیں ٹسناں زمین دے سارے ساہ داریں نال کیتے۔“

حضرت نُوح اتے انہیں دے پتر

حضرت نُوح اتے انہیں دے پتر حضرت سام، حام اتے حضرت یافث بیڑے وچوں نکل کے باہر آئے ہن۔ حام اوں کنعان دا پٹو جیندا ذکر آون والا ہے۔ حضرت نُوح دے انھائیں ترانے پتریں کٹوں ساری زمین تے بنی نُوح انسان ودھئے پھلئے۔

حضرت نُوح فصل بہاؤن لگ پئے۔ او پہلے شخص ہن جنہیں انگوریں دا ہک باغ لایا۔ ہک ڈینہہ کافی عرصے کٹوں لاتھا ہویا آب انگور پیون دے بعد انہیں کوں نشہ چڑھ گیا اتے او خیمے وچ ننگے تھے پئے ہن۔ ہیں دوران کنعان دا پٹو حام اچانک اٹھائیں آیا اتے ڈٹھس جو ابانا ننگا تھیا پئے۔ ول باہر آ کے ڈہائیں بھراویں کوں ڈسائیں۔ تاں حضرت سام اتے حضرت یافث ہک چادر چا کے اپنی اپنی کنڈ والے پاسوں اوندے پاند پکڑنے اتے ایں طرح خیمے وچ وچ کے اپنے والد دا ننگ کچھونے۔ انہیں اپنے والد دا ننگ نہ ڈٹھا کیوں جو اڈے انہیں دی کنڈ ہئی۔ جیرھے ویلے حضرت نُوح دا نشہ لہ گیا تاں انہیں کوں پتا لگ گیا جو حام کیا کیتا۔ ول حضرت نُوح فرمایا:

”لعنت ہے کنعان تے

او اپنے بھراویں دے غلامیں دا غلام تھیسے۔

اللہ ستیں، سام کوں برکتاں ڈیوے

اتے کنعان سام دا غلام تھیوے۔

رب العزت یافث کوں ودھاوے پھلاوے

سام اتے یافث دی آل اولاد کٹھے رہ ونچے۔

کنعان یافث دا وی غلام تھیوے۔“

طوفان آوٹ دے بعد حضرت نُوحؑ ترائے سو پہنچاھ سال زندہ رہ گے۔ انہیں نوں سو پہنچاھ سال دی عمر وچ انتقال فرمایا۔

حضرت نُوحؑ دے پتریں دی آل اولاد

حضرت نُوحؑ دے پتریں حضرت سامؑ، حام اے حضرت یافثؑ دی آل اولاد طوفان دے بعد پیدا تھئی۔
حضرت یافثؑ دے پتر ایہ ہن: جومر، ماجوج، مادائی، یوان، ثوبل، ماشک اے تیراس۔ جومر دے پتر ایہ ہن: آشکناز، ریفات اے ثوجرمہ۔ یوان دے پتر ایہ ہن: ایشا، ترسیس، کتیم اے رودانی۔ ایہ ہے حضرت یافثؑ دی آل اولاد جیرھی مختلف قومیں دی صورت وچ سمندر دے کناریں اے جزیریں تے مختلف نلکیں وچ رہندی ہے۔ ہر قوم دی بولی وی مختلف ہے۔

حام دے پتر ایہ ہن: گوش، مصر، لپیا اے کنعان۔ گوش دے پتر ایہ ہن: سبا، حویلا، سبتا، رما اے سبتکا۔ رما دے پتر ایہ ہن: سبا اے ددان۔ نمرود وی گوش دی آل اولاد وچوں۔ اوہو دنیا تے پہلا جاہر بادشاہ بٹیا۔ او اللہ سینیں دی رضاناں زبردست شکاری بٹیا۔ اٹھاؤں ایہ مثال بٹی جو ”اللہ سینیں تیکوں نمرود جہاں زبردست شکاری بٹاؤے۔“ اوندی بادشاہی دا آغاز نلک بابل وچوں تھیا۔ پہلے پہلے ایں نلک دے انہیں ترائے شہر بابل، ورگہ اے اکاد وچ اوندی بادشاہی قائم تھئی۔ ول اوہیں نلک کئوں نلک اسور دے پاسے گیا۔ اٹھاں اوں سڑکیں والا شہر ینوی، اوندے آسے پاسے دیاں وستیاں اے شہر نمرود بٹائے۔ بعد وچ اٹھاں ہک بیا وڈا شہر راسن وی بٹائیں جیرھا شہر ینوی اے شہر نمرود دی آدھی وچ۔

مصر انہیں قبیلنیں دا وڈا: لودی، عنامی، لہابی، نفثوحی، فتروسی، کسلوحی اے گریتی۔ فلستی گریت دی آل اولاد ہن۔

کنعان کئوں پہلا پتر صیدون پیدا تھیا اے ول حت۔ کنعان انہیں قبیلنیں دا وڈا: یبوسی، اموری، جرجاسی، حوی، عرقی، سیننی، اروادی، صیماری اے حمتی۔ بعد وچ کنعانی قبیلے کھنڈ پٹ گے۔ کنعانیں دیاں حدیں ایں طرح صیدون شہر کئوں گھن کے جنوبی پاسے جرار شہر والے رستے غزہ شہر تیں، اے شمالی پاسوں سدوم شہر، عمورہ شہر، ادمہ شہر اے ضیبان شہر والے رستے لسع دے مقام تیں ہن۔ ایہ ہے حام دی آل اولاد جیرھی مختلف قومیں دی صورت وچ

مُخْتَلِفِ نَلْکِیوں وِچ رِہنْدی ہِے، ہر قوم دی بولی وی مُخْتَلِفِ ہِے۔

حضرت سام جیرھا حضرت یافث دا وڈا بھرا ہا، سارے عبرانیوں دا وڈا اُوہو ہا۔ حضرت سام دے پتر ایہ ہن: عیلام، اسور، حضرت آرفکشد، لودا تے ارام۔ ارام دے پتریں دے ناں ایہ ہن: عوض، حول، جاتر اتے مسک۔ ول حضرت آرفکشد کئوں حضرت صلح پیدا تھے اتے حضرت صلح کئوں حضرت عابر۔ حضرت عابر کئوں ڈو پتر پیدا تھے۔ ہک دا ناں فُلج یعنی ”وڈیا گیا“ رکھیا گیا کیوں جو اُنھانیں ڈبھاڑیں دُنیا دے لوک وڈتج گے ہن اتے ڈوجھے دا ناں حضرت قحطان۔ حضرت قحطان دے پتر ایہ ہن: الموداد، شالف، حَضْرَمَوْت، یارح، ہَدْرَم، اوزال، دِقْلہ عوبال، ابومایل، سبا، اوفیر، حویلا اتے یوباب۔ جیرھے نلک وِچ ایہ رِہنْدے ہن اویشا کئوں سفار دے رستے مشرقی پہاڑی علاقے تھیں۔ ایہ ہے حضرت سام دی آل اولاد جیرھی مُخْتَلِفِ قویمں دی صورت وِچ مُخْتَلِفِ نَلْکِیوں وِچ رِہنْدی ہِے۔ ہر قوم دی بولی وی مُخْتَلِفِ ہِے۔

ایہے ہن او ساریاں قوماں جیرھیاں اپنے قبیلنیں اتے نسلیں دے اعتبار نال حضرت نُوحِ دی آل اولاد ہن۔ طوفان دے بعد اُنھانیں دی ای نسل ساری دُنیا تے کھنڈ پند گئی۔

بابل دا بُرج

شروع شروع وِچ ساری زمین تے لوک ہکا بولی بلیندے ہن۔ تھیا ایں جو لوک مشرقی علاقے وِچ پھردیں پھردیں نلکِ بابل دے ہک میدان وِچ آگے اتے اُتھانیں رہن لگ پئے۔ اُتھاں رِہنْدیں رِہنْدیں ہک بے نال ایہ صلاح کرن لگ پئے: ”اساں اپنے واسطے ہک عظیم الشان شہر بناؤں اتے ہک اتنا وڈا بُرج وی بناؤں جیندی چوٹی اسمان نال ونج لگے۔ ایں طرح ساڈا ناں ہمیشہ تھیں اُچارہ ویسی اتے اسان رُل کے ساری زمین تے اڈے اڈے کھنڈ پند و نچن کئوں وی بچ ویسوں۔“ بس او ایں مقصد دی خاطر سلماں بناؤں اتے اُنھیں گوں بھا وِچ پکاؤں لگ پئے۔ ایں طرح اُنھیں پتھر دی جاہ تے سلماں اتے گارے دی جاہ تے لک استعمال کیتی۔

ایہ ڈیکھ کے رَبُّ العزت فرمایا: ”ایہ سارے لوک ہک تھے پین اتے اُنھیں دی بولی وی ہکا ہے۔ جیرھا کجھ ایہ کریندے پئے ہن ایہ تاں اُنھیں دی ابتدا ہے۔ آؤں والے وقت وِچ تاں ایہ لوک او سب کجھ وی کر گھنسن جیرھا

کجھ تھی سگدے۔“

ول رَبُّ العِزَّتِ اُوں شہر اتے اُوں بُرج دے بارے وچ ہک فیصلہ کیتا: ”میں انہیں دی بولی وچ فرق پاڈیساں تاں جو ایہ ہک بے دی گالھ سمجھ نہ سگن۔“ بس رَبُّ العِزَّتِ انہیں گوں اُتھو ساری زمین تے اڈے اڈے کھنڈا پٹنڈا چھوڑیا۔ ہیں وجہ کنوں اُوں شہر دا بنن رُک گیا۔ ول اُوں شہر دانان ”بابل“ رکھیا گیا جیندا مطلب ہے ”فرق و فرق“ کیوں جو اُتھاں رَبُّ العِزَّتِ سارے لوکیں دی بولی فرق و فرق کر ڈتی اتے انہیں گوں ساری زمین تے اڈے اڈے کھنڈا پٹنڈا چھوڑیا۔